

"Quách Tĩnh nhắc Mai Siêu Phong đặt lên vai, theo lời y thị chỉ điểm né trước tránh sau, đón đánh địch nhân. Y khinh công vốn không kém, thân thể Mai Siêu Phong cũng không nặng lắm, công trên vai cũng không hề làm giảm sự linh hoạt trong việc tiến lui, né tránh của y."

Hồi thứ mười

Đan gia gặp gỡ

Hoàn Nhan Khang chợt nhìn thấy Dương Thiết Tâm, sau cơn hoảng sợ lập tức nhận ra, kêu lớn một tiếng "A, té ra là người!", rồi nhắc thương sắt lên đánh ra hai chiêu Hành bộ trùng hổ, Triều thiên nhất trụ hương, mũi thương lóe lên đâm thẳng vào cổ họng Dương Thiết Tâm.

Bao Tích Nhược kêu lên "Đây là cha ruột của người, người... người còn không tin sao?", rồi ngẩng đầu đập mạnh vào tường, chát một tiếng ngã lăn ra đất.

Hoàn Nhan Khang cả kinh, lùi lại tránh qua, thu thương nhìn mẹ, chỉ thấy bà ta đầu đầy máu tươi, hơi thở yếu ớt, không rõ sống chết ra sao. Y chợt gặp biến cố lớn, nhất thời lú cuống. Dương Thiết Tâm cúi xuống bế vợ lên, cướp đường xông ra cửa.

Hoàn Nhan Khang kêu lên "Buông xuống mau!", sấn lên một bước ra chiêu Cồ nhận xuất quần, ngọn thương như gió phóng vào lưng y.

Dương Thiết Tâm nghe tiếng gió vang lên sau lưng, tay trái vung ngược lại đã bắt được chỗ cách mũi thương năm tấc. Dương gia thương pháp ra trận vô địch, nhất là chiêu Hồi mã thương càng là tuyệt kỹ truyền qua nhiều đời. Dương Thiết Tâm đã bắt được cán thương, đó là nửa chiêu biến hóa thứ ba trong Hồi mã thương, vốn không để địch nhân giật lại, tay phải đã vung thương đâm vào giữa mặt đối phương, nhưng lúc ấy tay phải y đang ôm Bao Tích Nhược, bèn quay lại quát "Chiêu thương pháp này họ Dương ta chỉ truyền cho con trai không truyền cho con gái, chắc sư phụ người chưa dạy qua".

Khuu Xử Cơ võ công rất cao nhưng không hiểu sâu về thương pháp. Thời Tống Dương gia thương pháp lưu truyền ra giang hồ, nhưng trong mười phần có chín phần không phải là đích truyền chính tông. Dương gia thương pháp chính tông mà y biết đại để là nhờ năm xưa thử tài Dương Thiết Tâm trên mặt tuyết ở thôn Ngư Gia nhìn thấy, chứ tuyết chiêu bí truyền nhiều đời trong Dương gia thì hoàn toàn không biết. Hoàn Nhan Khang quá nhiên không biết chiêu này, sau lúc sững sốt, bàn tay của hai người cùng ấn tới, ngọn thiết thương lâu năm cán đã hư mục, rắc một tiếng gãy làm hai đoạn.

Quách Tĩnh vọt người ra quát lên "Người gặp cha ruột, sao còn chưa lạy chào?". Hoàn Nhan Khang đang trù trù chưa quyết. Dương Thiết Tâm đã ôm vợ vọt ra khỏi nhà. Mục Niệm Từ ở bên ngoài tiếp ứng, hai cha con vượt tường ra ngoài.

Quách Tĩnh không dám chần chừ, chạy ra khỏi nhà, đang định vượt tường ra theo, đột nhiên trong bóng đêm có một luồng kinh phong đánh xuống giữa đầu, vọt rớt đầu xuống, chưởng phong lướt qua sống mũi, mặt đau rất như bị dao cắt. Y thấy người kia chưởng phong lợi hại, không một tiếng động đánh tới mình vẫn hoàn toàn không hay biết gì, không kìm được hoảng sợ, chợt nghe người kia quát "Tiểu tử xấu xa, lão tử chờ ở đây lâu rồi! Đưa cổ ra đây để lão tử hút máu ngươi!", chính là Sâm tiên lão quái Lương Tử Ông.

Hoàng Dung nghe Bành Liên Hồ nói nàng là đồ đệ của Hắc Phong song sát, cười nói "Người thua rồi!", rồi quay người đi ra cửa đại sảnh.

Bành Liên Hồ lắc người một cái chặn giữa cửa, nói "Người đã là đồ đệ của Hắc Phong song sát thì ta cũng không làm khó ngươi. Nhưng ngươi phải nói rõ xem, sư phụ ngươi sai ngươi tới đây làm gì?". Hoàng Dung cười nói "Người nói trong vòng mười chiêu mà không nhận ra môn phái của ta sẽ để ta đi, ngươi là một người đàn ông lớn tuổi sao còn vô lại như thế?". Bành Liên Hồ tức giận nói "Chiêu Linh ngao bộ cuối cùng của ngươi còn không phải là Hắc Phong song sát truyền cho à?". Hoàng Dung cười nói "Ta trước nay chưa từng gặp Hắc Phong song sát. Mà nói lại thì một chút công phu nhỏ nhoi ấy của họ làm sao đáng là sư phụ của ta?". Bành Liên Hồ nói "Người có bịa đặt cũng vô dụng thôi". Hoàng Dung nói "Hắc Phong song sát thì ta cũng từng nghe qua. Ta chỉ biết hai người ấy thương thiên hại lý, không gì không làm, khi sư diệt tổ là kẻ vô sỉ bại hoại trong võ lâm. Tại sao Bành trái chủ lại cho ta là cùng bọn với hai tên hạ lưu khốn kiếp ấy?".

Ban đầu mọi người còn cho rằng nàng không chịu nói thật, nhưng khi nghe nàng chửi mắng Hắc Phong song sát như vậy thì bất giác ngơ ngác nhìn nhau, mới tin nàng quyết không phải cùng phái với song sát. Nên biết chuyện hoang đường không có bằng cứ hơn thế thì cũng có người dám nói, nhưng chắc chắn không ai dám nhục mạ sư phụ giữa chỗ đông người.

Bành Liên Hồ tránh qua một bên, nói "Tiểu cô nương, người thắng rồi. Lão Bành này rất khâm phục, xin thỉnh giáo tên họ của cô". Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, nói "Không dám, ta tên Dung nhi". Bành Liên Hồ nói "Còn quý tính của cô?". Hoàng Dung nói "Chuyện đó thì không nói ra được. Nhưng ta không phải họ Bành, cũng không phải họ Sa".

Lúc ấy mọi người trên gác ngoài nhà sư Tây Tạng Linh Trí và Âu Dương Khắc thì đều đã thua nàng. Linh Trí bị trọng thương không thể cử động, chỉ còn Âu Dương Khắc ra tay mới có thể giữ nàng lại, nên mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào y.

Âu Dương Khắc thông thả bước ra, cười khẽ một tiếng nói "Tại hạ bất tài, muốn thỉnh giáo cô nương vài chiêu". Hoàng Dung thấy y toàn thân mặc y phục màu trắng, bèn nói "Các cô nương xinh đẹp cười lạc đà trắng đều là người nhà của người phải không?". Âu Dương Khắc cười nói "Cô gặp họ rồi à? Tất cả họ gộp lại cũng không xinh đẹp bằng cô". Hoàng Dung mặt thoáng ửng hồng, nghe y khen ngợi dung mạo của mình, cũng thấy vui mừng, nói "Người có vẻ không giống với mấy lão già man mọi không biết nói đạo lý kia".

Gã Âu Dương Khắc này võ công cao cường, lại cậy thế của chú, nhiều năm nay hoành hành ở Tây Vực. Y tính hiếu sắc, nhiều năm phái người đi khắp nơi tìm bắt gái đẹp về làm tỳ thiếp, lúc rảnh rỗi lại dạy võ công cho họ, vì vậy đám tỳ thiếp ấy cũng kể như là nữ đệ tử của y. Lần này y nhận lễ vật của Triệu vương lên Yên Kinh, mang theo hai mươi bốn tỳ thiếp, sai mọi người đều mặc nam trang màu trắng, cười lạc đà trắng. Vì đám tỳ thiếp quá đông mà đều biết võ công nên chia thành mấy nhóm để đi đường. Trong đó có tám người gặp Giang Nam lục quái và Quách Tĩnh, nghe Chu Thông nói tới lai lịch con Hãn huyết bảo mã bèn nảy ý muốn cướp đoạt, định dâng bảo mã cho Âu Dương Khắc để lấy lòng y nhưng chưa thành công.

Âu Dương Khắc tự phụ đám tỳ thiếp của mình đều là bậc giai nhân trong thiên hạ, cho dù hậu cung của hoàng đế Đại Kim, Đại Tống cũng chưa chắc đã hơn được, nào ngờ lại gặp Hoàng Dung trong Triệu vương phủ, chỉ thấy nàng thu ba chuyển động, xinh xắn nõn nà, tuy còn nhỏ tuổi nhưng quả là bậc tuyệt sắc bình sinh chưa gặp, đám tỳ thiếp của mình so ra chỉ như đất bụi, nên lúc nàng tỷ thí với mọi người

đã sớm thân hồn bay bổng, lúc ấy nghe nàng ăn nói ngọt ngào lại càng lòng ngây xương nhũn, nói không nên lời.

Hoàng Dung nói "Ta muốn đi đây, nếu họ lại ngăn cản ta thì người giúp ta với, có được không?". Âu Dương Khắc cười nói "Muốn ta giúp cũng được, nhưng người phải bái ta làm sư phụ, vĩnh viễn đi theo ta". Hoàng Dung nói "Cho dù bái người làm sư phụ cũng không cần phải vĩnh viễn đi theo!". Âu Dương Khắc nói "Đệ tử của ta khác hẳn người khác, đều là nữ cả, vĩnh viễn theo sát bên ta. Ta chỉ khẽ gọi một tiếng là họ sẽ tới cả đây ngay". Hoàng Dung nghiêng đầu cười nói "Ta không tin".

Âu Dương Khắc bèn khẽ gọi một tiếng, không đầy một khắc có hai mươi mấy cô gái áo trắng bước vào cửa, người cao người thấp, người béo người gầy nhưng phục sức giống hệt nhau, người nào cũng vóc dáng yếu điệu, dung mạo xinh đẹp, nhất tề tới đứng sau lưng Âu Dương Khắc. Vốn là y ăn yến ở Hương Tuyết sảnh, đám tỳ thiếp đều chờ hầu ngoài sảnh. Bọn Bành Liên Hồ nhìn thấy người nào cũng hoa cả mắt, trong lòng thấy phục y thật biết cách hưởng phúc.

Hoàng Dung mở miệng nói khích cho y gọi đám tỳ thiếp tới vốn để nhân lúc trên gác nhiều người hỗn loạn sẽ thừa cơ thoát thân, nào ngờ Âu Dương Khắc đã biết rõ ý nàng, đợi đám tỳ thiếp vào rồi, lập tức đứng chắn giữa cửa, phe phẩy chiếc quạt, dưới ánh nến liếc nhìn Hoàng Dung, lộ vẻ vừa tiêu sái vừa đắc ý. Hai mươi bốn cô gái kia đều nhìn Hoàng Dung không chớp mắt, có người then mình xấu xí, có người nảy lòng đố kỵ, biết rằng vị cô nương xinh đẹp này đã lọt vào mắt của "Công tử sư phụ", không trở thành "nữ đệ tử" của y không xong, từ nay trở đi mình đừng mong được y sủng ái nữa. Hai mươi bốn tỳ thiếp đứng sau lưng y như thế cũng như hai tấm bình phong, Hoàng Dung càng khó cướp đường chạy ra.

Hoàng Dung thấy kế không thành bèn nói "Nếu người thật sự có võ công cao cường, thì ta bái người làm sư phụ còn gì tốt bằng, khỏi bị người khác coi thường hiếp đáp". Âu Dương Khắc nói "Cô muốn thử chứ gì?". Hoàng Dung nói "Không sai". Âu Dương Khắc nói "Được, cô đánh đi, đừng sợ, ta không đánh trả là được". Hoàng Dung nói "Cái gì? Người không đánh trả thì làm sao thắng ta được?". Âu Dương Khắc cười nói "Cô đánh ta, ta mừng còn chưa hết, sao lại đánh trả chứ?".

Mọi người cười thầm y khinh bạc, nhưng lại lấy làm ngạc nhiên "Cô nương này võ công không kém, cho dù y giỏi hơn cô ta gấp mười nhưng không động thủ thì làm sao đánh bại cô ta? Chẳng lẽ y biết dùng yêu pháp?".

Hoàng Dung nói "Ta không tin rằng người quả thật không đánh trả. Ta muốn buộc chặt hai tay người lại Âu Dương Khắc cởi thắt lưng ra đưa cho nàng, hai tay

đặt ra sau lưng, bước tới trước mặt nàng. Hoàng Dung thấy y không hề có ý sợ hãi, không coi mình ra gì trên mặt tuy vẫn tươi cười nhưng trong lòng càng lúc càng kinh hãi, nhất thời bâng hoàng không nghĩ ra cách gì, nghĩ thầm "Cứ được tới đâu hay tới đó". Lúc ấy bèn đón lấy thất lưng, buộc hai tay y hơi hướng ra ngoài, sợi thất lưng ấy là tơ vàng dệt thành, tuy dùng nội công cũng không thể đứt, liền trói chặt hai tay y, cười nói "Thế nào thì tính là thắng ? Thế nào thì tính là thua ?".

Âu Dương Khắc đưa chân phải ra chấm xuống đất lấy chân trái làm trục, hai chân cách nhau ba thước, đứng tại chỗ xoay một vòng, chỉ thấy nền gạch bị mũi chân của y vạch xuống một vòng tròn cạ cạ, đường kính sáu thước, rất tròn rất khít. Vẽ được vòng tròn như thế đã không dễ, mà công phu dưới chân cao cường như thế, ngay cả Sa Thông Thiên, Bành Liên Hồ cũng đều phải khâm phục.

Âu Dương Khắc bước vào vòng, nói "Ai ra khỏi vòng là thua". Hoàng Dung nói "Nếu hai người đều ra khỏi vòng thì sao ?". Âu Dương Khắc nói "Thì tính là ta thua cũng được". Hoàng Dung nói "Nếu người thua thì không đuổi theo bắt giữ ta nữa chứ ?". Âu Dương Khắc nói "Cái đó tự nhiên. Nếu người bị ta đẩy ra khỏi vòng thì phải ngoan ngoãn đi theo ta. Các vị tiền bối ở đây làm chứng cho".

Hoàng Dung nói "Được !", rồi bước vào vòng, chưởng trái ra chiêu Diên phong phát liễu, chưởng phải ra chiêu Tinh hà tại thiên, bên trái khinh bên phải trọng, dùng cả cương nhu đồng thời đánh ra. Âu Dương Khắc thân hình hơi né qua vẫn không tránh hết, hai phát chưởng ấy đều đánh vào vai y. Hoàng Dung chưởng lực vừa chạm vào người y, lập tức biết là không hay, Âu Dương Khắc nội công tinh thâm, nói không đánh trả thì quả thật không đánh trả, nhưng y mượn lực đẩy lực, người ta có bao nhiêu chưởng lực đánh vào y lập tức sẽ có bấy nhiêu kinh lực đánh lại. Y tay không động, chân không nhấc mà Hoàng Dung lại thấy đứng không vững, vội vàng nhảy ra. Nàng đời nào dám ra chiêu thứ hai, đi trong vòng vài bước rồi nói "Ta đi đây, nhưng không phải là người đẩy ta ra khỏi vòng. Người không được ra khỏi vòng đuổi theo ta. Mới rồi người nói hai người đều ra khỏi vòng thì kể như người thua" .

Âu Dương Khắc vừa sửng sốt, Hoàng Dung đã thông thả bước ra khỏi vòng. Nàng sợ đêm dài lắm mộng lại sinh rắc rối, bèn gia tăng cước bộ, chỉ thấy vòng vàng trên tóc nàng chớp chớp, tà áo trắng lay động đã chạy tới cạnh cửa.

Âu Dương Khắc kêu thầm "Mắc lừa rồi !", nhưng vì đã nói trước nên cũng không tiện đuổi theo. Bọn Sa Thông Thiên, Bành Liên Hồ lại thấy Hoàng Dung dùng quỷ kế giữ chặt Âu Dương Khắc, nhịn không được ôm bụng cười phá lên.

Hoàng Dung đang muốn ra cửa, chợt nghe trên đầu có tiếng gió rít, trước mặt có một vật lớn trên không rơi xuống. Nàng nghiêng người tránh qua, chỉ sợ bị vật to lớn ấy đè lên người, chỉ thấy là nhà sư Tây Tạng to lớn ngồi trên chiếc ghế Thái sư từ trên không rơi xuống. Y mặc áo hồng bào, ngồi trên ghế mà vẫn cao hơn nàng nửa cái đầu, cả người lẫn ghế vọt lên bay tới, chiếc ghế như dính chặt vào người y.

Hoàng Dung đang định lên tiếng, nhà sư Tây Tạng ấy rút từ tầng bào ra một cặp nạo bạt bằng đồng, hai tay chập lại, keng một tiếng chấn động muốn điếc tai, đang còn ngạc nhiên, đột nhiên trước mắt hoa lên, đôi đồng bạt ấy một trên một dưới bay mau tới, chỉ thấy mép bạt chộp chớp ánh sáng, sắc bén dị thường, nếu bị đánh trúng thì thân thể e sẽ bị chặt thành ba đoạn. Sau lúc hoảng sợ đôi đồng bạt đã bay tới sát người, làm sao còn tránh kịp, lập tức lún xuống bước lên phía trước, chưởng phải đè chiếc bạt đồng bay trên, chưởng trái nâng chiếc bạt đồng bay dưới, rồi vọt người qua giữa xông ra. Lần này nguy hiểm vô cùng, dĩ nhiên nàng đã thoát khỏi đôi bạt nhưng đã vọt tới sát người Linh Trí.

Linh Trí xòe bàn tay to lớn dùng Đại thủ ấn đánh ra một chưởng. Hoàng Dung lại như thu chân không kịp, vẫn vọt về phía trước, nhảy xổ vào lòng địch nhân. Mọi người cùng bật tiếng la hoảng, thấy một thiếu nữ xinh đẹp như vậy phải gãy xương nát gân dưới chưởng của Linh Trí, lại thấy tay chưởng của y lập tức rút lại, lớn tiếng gào lên. Hoàng Dung đã thừa lúc y rút chưởng lại vọt ra ngoài sảnh. Chỉ nghe tiếng cười trong trẻo của nàng xa xa vắng lại không ngớt, tựa hồ hoàn toàn chưa bị thương. Có lẽ chưởng ấy của Linh Trí vô ra lực đạo tuy mạnh nhưng không biết vì sao vừa chạm vào người đối phương đã vội vàng rút lại, nên chưởng lực rõ ràng chưa kịp phát ra.

Mọi người ngưng thần chỉ nghe Linh Trí tức giận gầm thét không ngớt, lòng bàn tay phải máu tươi rùng rùng. Y giơ chưởng lên, chỉ thấy trong lòng bàn tay bị thủng mười mấy lỗ nhỏ, chợt nghĩ ra, kêu lên "Nhuyễn vị giáp, Nhuyễn vị giáp!", tiếng kêu vừa sợ vừa giận, lại vừa đau đớn.

Bành Liên Hồ hoảng sợ nói "Con nha đầu này mặc Nhuyễn vị giáp à ? Đó là bảo vật trấn đảo của đảo Đào Hoa ngoài Đông Hải mà!" Sa Thông Thiên ngạc nhiên nói "Y thị còn nhỏ tuổi, sao đã có được tấm Nhuyễn vị giáp ấy ?".

Âu Dương Khắc nghĩ tới Hoàng Dung, vọt ra khỏi cửa, trong bóng đêm không thấy bóng người, không biết nàng đã chạy đi đâu, bèn khẽ gọi một tiếng, dẫn đám tỳ thiếp truy tìm, trong lòng lại cảm thấy mừng rỡ "Cô ta đã chạy thoát, nghĩ lại chắc hoàn toàn chưa bị thương, trước sau gì mình cũng ôm được cô ta vào tay".

Hầu Thông Hải hỏi "Sư ca, Nhuyễn vị giáp là cái gì?". Bành Liên Hồ chen vào "Người đã thấy lông nhím chưa?". Hầu Thông Hải đáp "Đương nhiên thấy rồi". Bành Liên Hồ nói "Y thị mặc một tấm nhuyễn giáp trong áo ngoài, tấm nhuyễn giáp ấy không những đao thương không thể phạm mà còn đầy gai như lông nhím. Ai đánh trúng y thị một quyền, đá trúng y thị một cước là đủ bị thương rồi!". Hầu Thông Hải lè lưỡi nói "May mà lúc này ta không đánh trúng con nhãi thối tha ấy!". Sa Thông Thiên nói "Để ta đi bắt y thị lại". Hầu Thông Hải nói "Sư ca, y thị... y thị không thể đụng vào đâu". Sa Thông Thiên nói "Cần gì người phải nói? Ta cứ nắm tóc kéo y thị về là xong!". Hầu Thông Hải nói "Đúng, đúng, sao ta không nghĩ ra nhỉ. Sư ca, anh thông minh thật đấy". Hai sư huynh sư đệ họ cùng Bành Liên Hồ nhất tề xông ra đuổi theo.

Lúc ấy Triệu vương Hoàn Nhan Hồng Liệt đã được con cấp báo, biết chuyện vương phi bị bắt, vừa sợ vừa giận, hai cha con điểm binh ra khỏi phủ đuổi theo. Đồng thời Thang Tổ Đức cũng suất lĩnh đám thị vệ la hét ầm ĩ tìm bắt thích khách. Vương phủ trong ngoài âm âm như trời long đất lở.

VietKiem.com

Quách Tĩnh lại gặp Lương Tử Ông cạnh tường, đời nào chịu ngoan ngoãn đưa đầu chìa cổ cho y hút máu? Sau lúc hoảng sợ, y quay đầu chạy mau, bất kể đông tây nam bắc, cứ chạy vào những chỗ tối nhất. Lương Tử Ông dốc lòng hút máu tươi của y, nửa bước cũng không chịu bỏ. May là Quách Tĩnh khinh công cao cường, lại là ban đêm, nếu không đã bị bắt rồi. Y chạy mau một hồi, bốn bề đã không còn đèn đuốc, cũng không biết đã tới đâu, chợt thấy trên mặt đất đầy gai góc, đá sỏi lởm chởm, giống như có mấy trăm thanh kiếm cắm ngược lên. Trong vương phủ lấy đầu ra gai góc đá sỏi, nhưng Quách Tĩnh rảnh đầu mà suy nghĩ? Chỉ thấy bắp chân bị gai góc đâm rất đau, nhưng nghĩ tới lão già tóc bạc kia cắn ngập răng vào cổ mình thì đừng nói là mớ gai góc nhỏ nhặt, cho dù núi đao rừng kiếm cũng không do dự phóng vào. Đột nhiên dưới chân sụp xuống một cái, vừa kêu lên không xong, thân hình đã rơi xuống dưới, tựa hồ rơi xuống bốn năm trượng mới tới đáy, thì ra là một cái hang đất rất sâu.

Y đang còn trên không đã vận kinh, chỉ chờ rơi xuống đất là đứng lại để khỏi bị thương, nào ngờ hai chân lại đạp vào một vật tròn, đứng không vững ngã ngửa ra đất, lúc chống tay ngồi dậy lại chạm vào một vật tròn, hoảng sợ nhảy dựng lên, mò

mắm mấy lần, nhận ra khối cầu hình tròn lớn ấy đều là đầu lâu người, xem ra cái hang đất này là nơi Triệu vương phủ giết người xong ném xác xuống đây.

Chỉ nghe Lương Tử Ông trên miệng hang kêu lớn tiểu tử, lên đây mau!". Quách Tĩnh nghĩ thầm "Ta chẳng ngu như thế, leo lên để nộp mạng à?". Rồi đưa tay mò mắm bốn phía, phía sau lưng là hang trống không có vật gì, bèn lùi vào mấy bước để đề phòng Lương Tử Ông nhảy xuống truy sát.

Lương Tử ông chửi mấy tiếng, nghĩ Quách Tĩnh quyết ý không chịu lên bèn quát "Người có chạy tới điện Diêm La, lão tử cũng đuổi theo", rồi nhảy luôn xuống hang.

Quách Tĩnh cả kinh, lại lui thêm vài bước vào trong, rõ ràng vẫn có chỗ dung thân. Y xoay người lại, hai tay đưa ra khua khua dò đường, từng bước từng bước đi tới, thì té ra là một địa đạo.

Kế đó Lương Tử Ông cũng phát hiện được địa đạo y nghề cao mật lớn, tuy trước mắt tối om một màu, giơ bàn tay không thấy năm ngón nhưng cũng không sợ Quách Tĩnh ám toán, sải chân đuổi theo, trong lòng lại mừng rỡ "Ba ba trong rọ, thằng tiểu tử người có chạy cũng không được nữa rồi. Lần này lại không hút được máu tươi của người à?". Quách Tĩnh ngấm ngấm kêu khổ đường địa đạo này rốt lại cũng phải có chỗ cuối cùng, mạng mình xong rồi?". Lương Tử Ông hô hô cười lớn, hai tay giang ra, mò mắm hai vách địa đạo, cũng không hấp tấp, thông thả từng bước từng bước tiến tới.

Quách Tĩnh lại chạy thêm vài trượng, đột nhiên thấy mặt đất không còn trống, địa đạo đã hết, tới một gian phòng đất, Lương Tử Ông quay qua đuổi theo, cười nói "Thằng tiểu tử thói tha, còn chạy đi đâu nữa nào?".

Đột nhiên bên góc phía trái vang lên một giọng nói lạnh lùng "Ai khua khoắng gì ở đây thế?".

Hai người hoàn toàn không ngờ dưới đáy hang tối om này lại có người ở, đột nhiên nghe thấy câu ấy, âm thanh tuy nhỏ nhưng lọt vào tai nghe như sét nổ vang rền. Quách Tĩnh cố nhiên là sợ tim đập thành thịch, còn Lương Tử Ông cũng bất giác rợn gai ốc.

Chỉ nghe giọng nói ấy lại rin rít vang lên "Vào hang của ta thì chỉ có chết chứ không có sống đâu. Các người chán sống rồi à?". Giọng nói như của đàn bà, lúc nói không ngừng thở dốc, như đang bị bệnh nặng.

Hai người nghe tiếng nói không giống ma quỷ, cũng bớt sợ hãi. Quách Tĩnh nghe bà ta lên tiếng quở trách, vội nói "Tôi là không cần thận rơi xuống đây, có

người đuổi tôi...". Câu nói chưa dứt, Lương Tử Ông đã nghe rõ y đứng chỗ nào, sấn lên mấy bước vươn tay ra bắt. Quách Tĩnh nghe tiếng gió trên tay y, vội vàng né ra. Lương Tử Ông chụp một cái không trúng, liền tiếp ra chiêu cầm nã. Quách Tĩnh lách trái tránh phải. Trong màn đêm tối om, một người chụp bừa, một người tránh bừa. Đột nhiên soạt một tiếng, Lương Tử Ông đã giật đứt tay áo bên trái của Quách Tĩnh.

Người đàn bà kia tức giận nói "Ai dám bắt người ở đây ?, Lương Tử Ông mắng "Người giả ma giả quỷ, dọa được ta à ?". Người đàn bà kia tức giận thở phì phò nói "Hừ, người trẻ tuổi, lại đây núp chỗ ta này". Quách Tĩnh thân lâm tuyệt cảnh, nguy cấp muôn phần, nghe bà ta nói thế, không nghĩ ngợi gì, tung người vọt qua, đột nhiên thấy năm ngón tay lạnh buốt vươn ra chụp đúng cổ tay mình, kinh lực mạnh mẽ khác hẳn người thường, bị bà ta đẩy lên một cái, thân hình không tự chủ được bắn luôn ra phía trước, đập xuống một đồng cỏ khô. Người đàn bà kia thở dốc, quay qua Lương Tử Ông nói "Mấy chiêu cầm nã thủ của ngươi lực đạo không nhỏ đâu. Người từ Quan ngoại tới phải không ? Lương Tử Ông cả kinh nghĩ thầm "Mình không nhìn thấy nửa sợi tóc của y thị, tại sao y thị nhận ra được cả gia số võ công vừa mình ? Chẳng lẽ y thị có thể nhìn thấy trong bóng tối ? Người đàn bà này quả thật rất cổ quái !", lập tức không dám sơ suất, lớn tiếng đáp "Tại hạ là người đào sâm ở Quan Đông, họ Lương. Thằng tiểu tử này ăn trộm vật quan trọng của ta, tại hạ không đuổi theo lấy lại không được, xin tôn giá đừng cản trở !". Người đàn bà kia nói " , thì ra là Sâm tiên Lương Tử ông quang lâm. Người khác không biết, vô ý bước vào hang của ta đã là tội không tha được, Lương lão quái ngươi là tôn sư một phái, chẳng lẽ cũng không hiểu quy củ võ lâm ?". Lương Tử ông càng hoảng sợ ngạc nhiên nói "Xin thỉnh giáo tôn giá là ai". Người đàn bà kia nói "Ta... ta...". Quách Tĩnh đột nhiên cảm thấy bàn tay nắm chặt cổ tay mình run bắn lên, ngón tay từ từ rời lỏng, lại nghe bà ta nén tiếng rên, tựa hồ mười phần đau đớn, bèn hỏi "Người có bệnh à ?".

Lương Tử Ông tự phụ võ công cao cường, lại nghe bà ta rên lên, nghĩ rằng người này cho dù thân mang tuyệt kỹ cũng là không mắc bệnh thì bị thương, không đủ đáng sợ, lập tức vận kinh vào tay, song thủ cùng đẩy ra chụp mau vào ngực Quách Tĩnh, vừa mới chạm tới áo y, đang định nắm chặt ngón tay lại, đột nhiên trên cổ tay đã bị một luồng sức mạnh từ bên trái chụp dính. Lương Tử Ông giật nảy mình, tay trái xoay lại, lật chuồng giật cánh tay ra. Người đàn bà kia quát "Cút đi !", rồi vỗ một chuồng vào vai Lương Tử Ông, bùng một tiếng đánh y lùi lại ba bước, may mà y nội công cao cường nên chưa bị thương.

Lương Tử Ông mắng "Con đàn bà hèn hạ! Ngươi qua đây". Người đàn bà kia chỉ thờ dốt không động đậy Lương Tử Ông biết bà ta quả thật không thể di động,

lòng hoảng sợ lập tức giảm đi bảy phần, từ từ bước tới, đang định vọt lên tập kích, đột nhiên cổ chân đã bị một vật cuốn lấy, tựa hồ một ngọn nhuyễn tiên, đòn này không hề có tiếng động, roi tới như chớp, vô cùng hoảng sợ. Nhưng y ứng biến rất mau, trong chớp mắt ấy thân hình đã theo ngọn roi vọt lên, chân trái phóng ra đá về phía người đàn bà, bộp một tiếng, đầu đã chạm vào vách đất.

Công phu trên chân y vốn là một tuyệt kỹ trong võ lâm nổi tiếng ở Quan ngoại hơn hai mươi năm, một ngọn cước ấy ai chống là chết, quả thật vô cùng lợi hại. Nào ngờ mũi chân y chưa tới nơi đã thấy huyết Xung dương đột nhiên tê rần, sau lúc hoảng sợ lập tức né người lui lại. Huyết Xung dương này ở trên mu bàn chân năm tấc, bị người ta nắm trúng vào đó thì cả chân sẽ tê dại, may mà y rút chân lại mau mới không bị chụp trúng, nhưng đá mau rút mau, cũng thấy đầu gối đau buốt lên.

Lương Tử Ông chợt lóe lên một ý nghĩ "Người này trong bóng tối mà như giữa ban ngày, bắt huyết chuẩn xác như thế, há không phải là yêu quái sao?". Lúc nguy cấp bèn lật người nửa vòng lộn ra ngoài, xoay tay vung chưởng, muốn hất chiêu Cẩm nữ của bà ta ra. Y biết đối thủ lợi hại, chưởng ấy dùng hết mười thành công lực, nghĩ thầm người này thờ dốc như thế, nội công quyết không thể chống được, đột nhiên nghe lách cách một tiếng, cánh tay địch nhân đột nhiên dài ra, đầu ngón tay đã cắm vào đầu vai y. Lương Tử Ông tay trái gạt mạnh, chỉ thấy cổ tay địch nhân lạnh buốt như không phải máu thịt của con người, đầu dám chiết chiêu lần nữa, lập tức lăn tròn dưới đất chạy mau ra ngoài, dùng cả tay chân bò lê bò cào ra khỏi hang, thở ra một hơi nghĩ thầm "Mình sống mấy mươi năm, trước nay chưa từng gặp phải quái sự thế này, không biết rốt lại là nữ nhân hay nữ quỷ? Có lẽ vương gia phải biết sự rắc rối bên trong", vội vàng chạy về Hương Tuyết sảnh. Dọc đường đi chỉ nghĩ "Thằng tiểu tử thói tha rơi vào tay con mụ không biết là nữ quỷ hay nữ yêu kia thì máu quý toàn thân đương nhiên sẽ bị hút sạch, chẳng lẽ còn nhường cho mình sao? Hừ, lấy âm bổ dương thì gặp phải gã ăn mày thúì, nuôi rắn lấy máu lại gặp phải mụ yêu tinh cái, hai lần đều nguy hiểm suýt mất mạng. Hay việc tu luyện trường sinh quả là trái ý trời, quỷ thần ghen ghét nên không thể thành công chăng?".

Quách Tĩnh nghe y chạy xa, trong lòng cả mừng quỳ xuống dập đầu trước mặt người đàn bà, nói "Đệ tử xin bái tạ ơn cứu mạng của tiên bối".

Người đàn bà mới rồi chiết chiêu với Lương Tử Ông, mệt mỏi thở dốc, ho sặc sụa một hồi mới hỏn hển nói "Tại sao lão quái ấy lại muốn giết ngươi?". Quách Tĩnh nói "Vương đạo trưởng bị thương, muốn có thuốc trị thương, nên đệ tử vào vương phủ...", chợt nghĩ "Người này ở trong Triệu vương phủ, không biết có phải cùng phe với Hoàn Nhan Hồng Liệt không liền im bặt không nói nữa. Người kia nói

" , người trộm thuốc của lão quái. Nghe nói y hiểu rõ được tính, có lẽ người đã trộm được linh đan diệu dược rồi".

Quách Tĩnh nói "Tôi lấy được một ít thuốc trị nội thương của y, y lên cơn tức giận, nhất định giết tôi bằng được. Tiên bối cũng bị thương à ? Đệ tử có rất nhiều thuốc ở đây, trong có đó bốn vị Điền thất, Huyết kiệt, Mật gấu, Một dược thì Vương đạo trưởng cũng không cần tới bấy nhiêu, nếu tiên bối... ". Người đàn bà tức giận nói "Ta bị thương cái gì, ai cần người lấy lòng ?".

Quách Tĩnh đáp phải định, vội nói "Dạ, dạ". Lại qua một lúc, nghe bà ta không ngừng thở dốc, trong lòng bất nhẫn, lại nói "Nếu tiên bối đi lại không tiện thì để vãn bối công lão nhân gia ra Người đàn bà mắng "Ai già ? Tại sao thằng tiểu tử ngu ngốc nhà ngươi biết ta là lão nhân gia ?". Quách Tĩnh lú lú vâng dạ, không dám hò hể, muốn bỏ đi nhưng rốt lại cảm thấy áy náy, lúc ấy lại mặt dày hỏi "Người có cần vật gì, tôi sẽ đi lấy cho người".

Người đàn bà cười nhạt nói "Con bà ngươi, thật tốt bụng quá", rồi vươn tay trái ra xĩa vào đầu vai y một cái, Quách Tĩnh chỉ thấy đầu vai đau buốt, bất giác thân hình không tự chủ được ngã luôn xuống trước mặt bà ta, chợt thấy sau đầu lạnh buốt, tay phải người đàn bà đã nắm cứng gáy y, chỉ nghe bà ta quát "Công ta ra khỏi đây". Quách Tĩnh nghĩ thầm "Thì ta vốn muốn công ngươi ra mà". Bèn quay người khom lưng, từ từ bước ra địa đạo. Người đàn bà kia nói "Là ta bắt ngươi phải công, chứ ta không nhận lòng tốt của người khác".

Quách Tĩnh lúc ấy mới rõ người đàn bà này rất kiêu ngạo, không chịu nhận ơn của bọn hậu bối. Ra tới cửa hang, y ngẩng đầu nhìn lên thấy sao trên trời, bất giác thở phào một hơi, nghĩ thầm "Mới rồi đúng là giữa cõi chết lại được sống, trong cái hang tối này lại có người cứu mạng mình. Mình về nói cho Dung nhi nghe, chỉ sợ nàng còn không tin". Y từng theo Mã Ngọc lên xuống dốc núi dựng đứng, cái hang này tuy sâu như giếng nhưng cũng không hề tốn sức, vin treo leo lên miệng hang.

Ra khỏi hang, người đàn bà hỏi "Khinh công của ngươi là ai dạy cho thế ? Nói mau ?". Cánh tay đột nhiên bóp chặt lại, Quách Tĩnh cổ họng bị xiết, cơ hồ không thở được. Y trong lòng hoảng sợ, vội vận công chống lại. Người đàn bà cố ý thử xem công lực của y ra sao lại càng bóp chặt, hồi lâu mới từ từ nới lỏng, nói "Hà, nhìn ngươi thì không biết thằng tiểu tử nguốc này lại biết nội công chính tông của Huyền môn. Ngươi nói Vương đạo trưởng bị thương, Vương đạo trưởng tên gì vậy ?". Quách Tĩnh nghĩ thầm "Người cứu mạng ta, muốn hỏi chuyện gì thì tự nhiên ta không giấu ngươi, cần gì phải động thủ ?", lập tức trả lời "Vương đạo trưởng tên Vương Xử Nhất, người ta gọi là Ngọc Dương tử". Chợt thấy người đàn bà trên lưng mình rung lên một cái, lại nghe bà ta thở dốc nói "Ngươi là đệ tử của phái Toàn

Chân à ? Vây. . . vây thì tốt quá" . Trong giọng nói không kìm được vẻ mừng thầm, lại hỏi "Vương Xử Nhất là gì của người ? Tại sao người gọi y là đạo trưởng mà không gọi là sư phụ , hay sư thúc, sư bá ?". Quách Tĩnh nói "Đệ tử không phải là môn hạ phái Toàn Chân, chẳng qua là Đan Dương tử Mã Ngọc Mã đạo trưởng có dạy tôi một ít công phu hít thở".

Người đàn bà nói "Ô, người đã học nội công phái Toàn Chân, tốt lắm". Qua một lúc lại hỏi "Vây sư phụ của người là ai ?". Quách Tĩnh nói "Đệ tử có tất cả bảy vị sư phó, người ta gọi là Giang Nam thất hiệp. Đại sư phụ là Phi thiên biến bức họ Kha". Người đàn bà kia ho sù sụ một hồi, âm thanh có vẻ rất đau đớn, nói "Vây là Kha Trấn Ác !". Quách Tĩnh nói "Dạ". Người đàn bà nói "Người từ Mông Cổ tới đây phải không ?". Quách Tĩnh lại nói "Dạ". trong lòng ngạc nhiên "Tại sao bà ta biết mình là từ Mông Cổ tới?".

Người đàn bà thông thả nói "Người là Dương Khang phải không ?", giọng nói mang đầy sát khí ghê rợn. Quách Tĩnh nói "Không phải, đệ tử họ Quách".

Người đàn bà trầm ngâm một lúc rồi nói "Người ngồi xuống đất đi". Quách Tĩnh theo lời ngồi xuống. Người đàn bà thò tay vào bọc lấy ra một cuốn gì đó ném xuống đất, mở lớp không rõ là vải hay giấy bọc bên ngoài ra để lộ ra một vật lóe lên dưới ánh sao mờ mờ, rõ ràng là một thanh chuỳ thủ. Quách Tĩnh nhìn thấy rất quen bèn cầm lên nhìn, thấy ngọn chuỳ thủ ấy chớp sáng, trên chuôi khắc hai chữ Dương Khang, đúng là thanh kiếm sắc ngày xưa mình đã dùng đâm chết Đồng thi Trần Huyền Phong. Năm xưa Quách Khiếu Thiên và Dương Thiết Tâm được Trường Xuân tử Khưu Xử Cơ tặng cho mỗi người một thanh chuỳ thủ, hai người từng hẹn với nhau rằng ngày sau vợ mình sinh được con, nếu đều là con trai thì kết làm huynh đệ, nếu đều là con gái thì kết làm chị em, nếu là một trai một gái thì cho kết làm vợ chồng, hai người đổi chuỳ thủ cho nhau làm tín vật, vì vậy thanh chuỳ thủ khắc chữ Dương Khang sau lại nằm trong tay Quách Tĩnh. Lúc ấy y còn nhỏ, không biết hai chữ Dương Khang, nhưng hình dáng thanh chuỳ thủ thì đã quen nhìn thấy từ nhỏ , nghĩ thầm "Dương Khang à ? Dương Khang à ?". nhất thời không nghĩ ra rằng cái tên ấy mới nghe Vương phi nói tới.

Y đang trầm ngâm người đàn bà đã đưa tay giật thanh chuỳ thủ, nói "Người nhận ra thanh chuỳ thủ này, phải thế không ?".

Quách Tĩnh nếu khôn ngoan hơn nửa phần, nghe thấy giọng bà ta đáng sợ như thế thì trước tiên cũng phải quay đầu nhìn bà ta một cái, nhưng y nghĩ người ta có ơn cứu mạng, đương nhiên là người rất tốt nên không hề nghi ngờ, lập tức nói thật "Phải rồi ! Lúc vẫn bối còn nhỏ từng dùng thanh chuỳ thủ này giết chết một người ác, tên ác nhân ấy đột nhiên không thấy đâu, ngay cả ngọn chuỳ thủ cũng...", mới

nói tới đó đột nhiên thấy cổ bị xiết chặt, nhất thời tắt thở, lúc nguy cấp vội co tay đẩy mạnh ra phía sau, cổ tay lập tức bị tay trái người đàn bà nắm chặt.

Người đàn bà buông tay phải ra, thân hình trượt xuống ngồi trên mặt đất quát "Người nhìn xem ta là ai ?".

Quách Tĩnh cổ bị xiết chặt tới mức trước mắt nảy đom đóm, định thần nhìn kỹ chỉ thấy người ấy tóc dài xỏa trên vai, mặt trắng bệch như tờ giấy, chính là Thiết thi Mai Siêu Phong trong Hắc Phong song sát, hoảng sợ hồn phi phách tán, tay trái ra sức giằng ra, nhưng năm móng tay của y thị đã cắm lút vào thịt, làm sao giật ra được ? Trong đầu vô cùng rối loạn "Tại sao lại là y thị ? Tại sao y thị cứu mạng mình ? Quyết không thể được ! Nhưng y thị đúng là Mai Siêu Phong .".

Mai Siêu Phong ngồi dưới đất, tay phải bóp chặt cổ Quách Tĩnh, tay trái giữ cứng cổ tay của y, kẻ thù giết chồng hơn mười năm nay đi tìm không được đột nhiên lại tự tìm tới cửa, "Đây là thằng chồng giặc dưới đất linh thiêng, dẫn kẻ thù giết y tới tay mình chăng ?". Nhất thời trong lòng vô cùng vui vẻ, kẻ đó lại không sao tìm được buồn bã, chuyện đã qua một thời đột nhiên ồ ạt kéo về hiện ra trong lòng.

"Mình vốn là một cô nương nhỏ ngây thơ, cả ngày nô đùa, cha mẹ đều thương yêu như bảo bối, lúc ấy tên mình là Mai Nhược Hoa. Bất hạnh cha mẹ nối nhau qua đời, mình bị kẻ ác khinh khi chà đạp. Sư phụ Hoàng Dược Sư cứu mình về đảo Đào Hoa, dạy mình võ công, đổi tên mình là Mai Siêu Phong. Đệ tử của ông trong tên ai cũng có chữ Phong. Dưới gốc đào, một thanh niên trẻ tuổi mặt to mày rậm đứng trước mặt mình, hái một quả đào chín đỏ đưa mình ăn, đó là sư huynh Trần Huyền Phong. Trong các đệ tử của sư phụ, y bày hàng thứ hai, mình bày hàng thứ ba. Bọn mình cùng luyện tập võ công, y thường dạy bảo mình, đối xử với mình rất tốt, có lúc cũng trách mắng mình không dụng công, nhưng mình biết là vì y muốn điều tốt cho mình. Dần dần mọi người lớn lên, trong lòng mình có y, trong lòng y có mình. Một đêm mùa xuân, hoa đào đang nở rộ, dưới gốc đào, y chột ôm chặt mình".

Một làn sóng đỏ dâng lên mặt Mai Siêu Phong, Quách Tĩnh nghe y thị thở hơi thở càng gấp rút, lại khẽ thở dài một tiếng, tiếng thở rất ôn nhu.

Mai Siêu Phong nhớ lại việc Trần Huyền Phong và mình lén kết làm vợ chồng, sợ bị sư phụ trách phạt thế nào, rời đảo trốn đi, chồng nói với y thị biết việc ăn trộm được nửa bộ Cửu âm chân kinh. Về sau khổ luyện ở Lương Sơn, nhưng chỉ luyện được nửa năm, chồng lại nói lời trên kinh y không hiểu rõ, nghĩ võ đầu cũng không ra.

"Năm ấy chồng mình nói thế này : Mụ vợ ác! Cửu âm chân kinh chỉ trộm được nửa bộ dưới, nửa bộ trên ghi chép về căn bản, bí quyết tập luyện nội công thì hoàn toàn không biết. Võ công trên kinh thuộc Đạo gia, khác hẳn với võ công sư phụ dạy. Chúng ta có luyện nữa cũng không được, người thấy sao ?". Minh nói : " Vậy có cách nào không ?". Y nói : "Trở lại đảo Đào Hoa". Làm sao mình dám trở lại ? Hai người bọn mình bản lĩnh có cao hơn gấp mười cũng không chống được hai ngón tay của sư phụ. Thằng chồng giặc của mình cũng rất sợ, nhưng thấy không thể luyện các công phu kỳ diệu trong kinh, có chết cũng không cam tâm. Y quyết ý đi trộm kinh, nói : "Hoặc vợ chồng ta sẽ thành thiên hạ vô địch, hoặc mụ vợ ác người trở thành góa phụ. Nhưng mình không muốn làm góa phụ ? Muốn chết cũng chết chung một chỗ, hai người bọn mình liều mạng trở lại."

Bọn mình nghe ngóng thấy sư phụ vì việc mình bỏ trốn nổi cơn giận dữ, đánh gãy chân tất cả các đệ tử trên đảo đuổi đi, trên đảo chỉ còn hai vợ chồng ông và mấy người đầy tớ. Hai người bọn mình lén lút mò lên đảo Đào Hoa. Đúng lúc ấy kẻ đối đầu lớn của sư phụ lại tìm tới cửa. Hai người bọn họ nói chuyện về Cửu âm chân kinh, cãi nhau một lúc rồi động thủ. Người kia thuộc phái Toàn Chân, nói chuyện vừa ngu vừa bướng nhưng võ công lại rất cao, cao tới mức trước nay mình không nghĩ tới, nhưng sư phụ vẫn còn hơn y một bậc. Lần tỷ võ ấy khiến bọn mình nhìn thấy hồn phi phách tán. Minh thì thào nói : Thằng chồng giặc, chúng ta không xong rồi, chạy mau thôi ! Nhưng y không chịu. Bọn mình thấy sư phụ bắt sống người đối đầu, buộc y lập lời thề độc, không được tự ý rời khỏi đảo Đào Hoa.

"Mình nhớ tới ân tình của sư mẫu, muốn nhìn bà qua song cửa, nào ngờ chỉ thấy một tòa linh đường, té ra sư mẫu qua đời rồi. Mình trong lòng rất khó nghĩ, sư phụ sư mẫu trước nay đối xử với ta rất tốt, sư mẫu mất rồi, sư phụ một mình lẻ loi cô độc, quả thật mình có lỗi Với ông, lúc ấy mình nhịn không được khóc òa lên, chợt nhìn thấy cạnh linh đường có một cô gái nhỏ ngồi trên ghế nhìn mình cười, cô gái ấy rất giống sư mẫu, quả thật là con của bà, chẳng lẽ bà bị sản nạn mà chết sao ?

"Mình đang nghĩ tới đó, sư phụ đã phát hiện ra bọn mình, từ cạnh linh đường phi thân lướt ra. "Ô, mình sợ tới mức tay chân mềm nhũn không thể động đậy. Minh nghe cô gái nhỏ ấy cười kêu lên "Gia gia bế con !". Cô ta cười như một đóa hoa, đưa hai tay ra vồ lấy sư phụ. Cô gái nhỏ ấy đã cứu mạng bọn mình. Sư phụ sợ cô ta ngã ra đất, vươn tay ôm chặt cô ta. Thằng chồng giặc lập tức kéo mình bỏ chạy, nhảy vào trong thuyền, thuyền đã ra tới ngoài biển, tim mình vẫn đập thình thịch như sắp vọt ra miệng.

"Thằng chồng giặc của mình thấy sư phụ đánh nhau trận ấy, từ đó không còn hy vọng gì nữa. Y nói : "Không những chúng ta chưa học được một phần mười bản

lĩnh của sư phụ mà ngay cả vị cao thủ của phái Toàn Chân kia chúng ta cũng không bao giờ bằng được y". Minh nói : "Người hối hận rồi à ? Nếu theo sư phụ, rồi lại cũng có ngày học được bản lĩnh của y chứ gì". Y nói : "Người không hối hận thì ta cũng không hối hận". Lúc ấy y tự nghĩ ra cách để luyện công, dạy mình luyện theo. Y nói cách này nhất định không đúng, nhưng cũng đã có thể luyện thành võ công lợi hại.

Vợ chồng mình vừa luyện xong thần công, hoành hành giang hồ, được cái hỗn danh là Hắc Phong song sát. Gã Phi thiên thần long Kha Tịch Tà kia là bị thằng chồng giặc hay mình giết nhỉ ? Quả là không nhớ rõ, nhưng ai giết thì cũng thế. Một hôm vợ chồng mình đang luyện Tội tâm chương trong một ngôi miếu hoang, đột nhiên bốn phương tám hướng có mấy mươi cao thủ đổ tới vây chặt, người đứng đầu là sư đệ Lục Thừa Phong. Y cầm hận bọn mình làm y bị sư phụ đánh gãy chân, bèn ước hẹn đồng người, muốn bắt sống bọn mình về nộp cho sư phụ. Gã tiểu tử ấy nhất định muốn trở lại sư môn, Hừ, muốn bắt sống Hắc Phong song sát cũng không phải dễ. Bọn mình giết chết bảy tám địch nhân, phá vòng vây chạy đi, nhưng mình cũng bị thương không nhẹ. Qua không đầy vài tháng, chợt phát giác thấy các đạo sĩ phái Toàn Chân cũng ngấm ngấm đuổi theo. Đánh họ thì đánh không lại, bọn mình lại gây thù kết oán quá nhiều, lúc ấy bèn rời Trung nguyên chạy đi thật xa, lên tận thảo nguyên lớn ở Mông Cổ".

"Thằng chồng giặc của mình chỉ sợ nửa bộ chân kinh của y bị ăn trộm, không cho mình xem, mình cũng không biết y giấu ở đâu. Được thôi, thằng chồng giặc, ta không xem cũng được. Mụ vợ ác, ta làm thế là vì tốt với người thôi, người đọc xong nhất định muốn luyện, nhưng lại không biết nội công của Đạo gia, nhất định sẽ có hại cho thân thể. Được rồi ! Người còn la lối cái gì ? Bọn mình nối nhau luyện Cửu âm bạch cốt trảo và Tội tâm chương, y nói đây là hai môn thần công ngoại môn, không biết nội công cũng không hề gì.

"Đột nhiên đêm ấy trên núi hoang, Giang Nam thất quái bao vây mình. Mất của mình, mất của mình ! Mình vừa đau vừa xót, vận khí chặn chất độc, bấu vào gốc cây, khó chịu tới mức cơ hồ nhất đi. Mình không chết, nhưng mắt mù rồi, chồng chết rồi. Đó là báo ứng, gã mù họ Kha kia, bọn mình giết chết huynh trưởng y, làm mù mắt y".

Mai Siêu Phong nghĩ tới chuyện đau đớn ấy, hai tay tự nhiên xiết chặt, răng nghiến ken kết thành tiếng, Quách Tĩnh cổ tay trái như muốn gãy lìa, ngấm ngấm kêu khổ "Lân này nhất định không sống được rồi, không biết y thị muốn dùng cách thức độc ác gì để giết mình đây ?", bèn nói "Ô, ta không nghĩ là được sống nữa, ta xin người một việc, mong người đáp ứng". Mai Siêu Phong lạnh lùng nói "Người còn có việc xin ta à ?". Quách Tĩnh nói "Phải, trên người ta có thuốc rất tốt, xin

người làm việc tốt đem tới giao cho Vương đạo trưởng ở khách sạn An Ngụ phía Tây thành."

Mai Siêu Phong không đáp, đôi mắt mù không có ánh sáng lạnh lùng nhìn tới phía trước. Quách Tĩnh nói "Người đáp ứng à ? Đa tạ người !". Mai Siêu Phong nói "Đa tạ cái gì ? Ta nhất sinh không làm chuyện tốt !".

Y thị đã nhớ không ra trong cuộc đời này đã chịu khổ nhiều hay ít, cũng nhớ không ra đã giết bao nhiêu người, nhưng tình cảnh trên núi hoang đêm xưa thì nhớ rất rõ. "Hai mắt đột nhiên tối sầm, không thấy nửa ánh sao nào. Thằng chồng giặc của mình nói: "Ta không xong rồi ! Bí yếu của chân kinh ở trên bụng..., đó là câu cuối cùng của y. Đột nhiên mưa lớn rơi xuống, Giang Nam thất quá ra sức tấn công, trên lưng mình đã bị trúng một chưởng. Người ấy nội kinh rất mạnh, đánh mình đau thấu tim gan. Mình ôm xác thằng chồng giặc chạy xuống núi, mình không nhìn thấy gì nhưng họ không hề đuổi theo, thật là kỳ lạ. à, mưa rất lớn, bốn bề nhất định tối đen, họ không nhìn thấy mình."

Mình chạy như điên dưới mưa. Xác thằng chồng giặc lúc đầu còn ấm, về sau dần dần lạnh đi, trong lòng mình cũng từng phần từng phần lạnh đi theo xác y. Mình run cả toàn thân, lạnh quá. Thằng chồng giặc người chết thật rồi sao ? Người võ công lợi hại như thế sao lại chết không mình bạch như vậy ? Là ai giết chết người ? Mình rút ngọn chủy thủ trong rốn y ra, máu tươi vọt ra theo. Cái gì lạ thế này ? Người chết nhất định có máu, không biết mình đã giết bao nhiêu người rồi. Tính ra mình cũng nên chết theo thằng chồng giặc cho xong ! Không ai gọi y là thằng chồng giặc, y ở cội âm chắc buồn lắm ! Mũi chủy thủ đã kê lên đầu lưỡi, đó là luyện môn của mình, đột nhiên mình mò thấy chuôi thanh chủy thủ có chữ, sờ kỹ lại là hai chữ Dương Khang.

" , người giết chồng mình tên Dương Khang. Mối thù này làm sao không trả. Không giết Dương Khang trước, làm sao mình chết được ? Lúc ấy mình mò vào ngực thằng chồng giặc tìm bí yếu của bộ chân kinh kia, nhưng mò khắp toàn thân cũng không thấy gì. Mình không tìm ra không được ! Mình bắt đầu từ đầu y mò khắp không sót chỗ nào, đột nhiên thấy trên da thịt chỗ ngực y có chuyện kỳ quái".

Y thị nghĩ tới đó cổ họng không kìm được phát ra mấy tiếng cười cay đắng. Y thị tựa hồ đã trở lại giữa vùng sa mạc hoang vu, mưa lớn ướt đầm toàn thân, nhưng trong người đột nhiên nóng bừng lên.

"Mình mò lại thật kỹ, thì ra y dùng kim thích chữ nhỏ và đồ hình lên ngực, té ra đó là bí quyết của Cửu âm chân kinh. Người sợ kinh quý bị người ta ăn trộm nên thích lên người, rồi hủy nguyên bản đi rồi ! Phải rồi, với bản lĩnh ấy của sư phụ mà

chân kinh còn bị bọn mình ăn trộm thì ai dám bảo đảm rằng không có người tới ăn trộm của bọn mình ? Chủ ý của người là người còn kinh còn, người mất kinh mất. Mình dùng chùy thủ rạch lớp da trên ngực y, ồ, mình đem thuốc miếng da ấy không để bị hư thối, vĩnh viễn mang theo bên cạnh, y cũng vĩnh viễn làm bạn với mình.

Lúc ấy mình không đau lòng nhưng đột nhiên nghe tiếng người cười rộ, chẳng qua tiếng cười rất đáng sợ, té ra là mình cười. Mình dùng tay bôi một cái hố trên mặt đất, chôn người xuống đó. Người dạy ta công phu Cửu âm bạch cốt trào, ta dùng công phu ấy để đào huyết chôn người. Mình núp trong hang núi, chỉ sợ bị Giang Nam thất quái tìm ra. Bây giờ thì không phải là đối thủ của họ, chờ mình luyện xong công phu rồi, hừ, giữa đầu mỗi người sẽ có năm cái lỗ. Không biết nội công của Đạo gia mà luyện công phu này thì phải tổn thương thân thể à ? Bị thương thì bị thương, chết cũng không sợ, sợ gì bị thương ? Rốt lại mình muốn luyện thành võ công cực kỳ lợi hại. Trong cõi u minh quả có ý trời, nếu thằng chồng giặc không đem chân kinh thích lên người thì mình mù cả hai mắt, ôm một bộ kinh viết bằng bút mực thì làm sao dùng ? Trong bấy nhiêu năm, y đã phong lưu khoái hoạt với mình mà không hề cởi áo, té ra là vì chuyện này..."

Nghĩ tới đó, mặt y thì lại nóng bừng lên, thở dài một hơi. "Chuyện gì cũng xong rồi, thằng chồng giặc người ở cõi âm có nhớ ta không ? Nếu người lấy nữ ma làm vợ, thì chúng ta có thể vĩnh viễn không còn..."

"Qua hai ngày, mình đói lả, chợt nghe thấy đại đội nhân mã đi ngang qua hang núi, nói tiếng Nữ Chân nước Đại Kim. Mình bước ra xin thức ăn. Vị vương gia đứng đầu thấy mình đáng thương bèn thu nhận, mang mình về vương phủ ở Trung đô. Về sau mình mới biết té ra vị vương gia ấy là Triệu vương gia, hoàng tử thứ sáu nước Đại Kim. Mình ở hoa viên phía sau quét dọn cho họ, buổi tối lên luyện công phu, như thế mấy năm mà không ai nhìn thấy, chỉ cho rằng mình là một người đàn bà mù lòa đáng thương".

"Buổi tối hôm ấy, ờ, thằng tiểu vương gia bướng bỉnh kia nửa đêm ra vườn hoa tìm trứng chim, y không nói tiếng nào. Mình bị mù không nhìn thấy y, y lại thấy mình đang luyện Ngân tiên, lúc ấy lằng nhằng đòi mình phải dạy cho y. Mình dạy ba chiêu, y vừa học đã biết, đúng là thông minh. Mình dần dần dạy y thêm, công phu gì cũng truyền cho y, Cửu âm bạch cốt trào cũng dạy, Tội tâm chương cũng dạy, chỉ đòi y phát thệ là không được nói với bất cứ ai, ngay cả vương gia vương phi cũng thế. Chỉ cần tiết lộ một câu, mình sẽ bóp vỡ Thiên linh cái của y. Tiểu vương gia còn luyện võ công khác, mà quả thật cũng không kém. Y nói : Sư phụ, con còn có một nam sư phụ, người ấy không tốt, con không thích y, con chỉ thích sư phụ thôi. Con ở trước mặt y quyết không để lộ công phu của người dạy cho

con. Y khác hẳn với người, công phu y dạy đều không dùng được. Hừ, tiểu vương gia nói thế khiến người ta nghe rất thích thú. Vị nam sư phụ kia của y quyết không phải là loại bất tài, bất quá mình đã không cho y nói với người khác là y học võ công của mình thì cũng không cần tra vấn tới vị sư phụ bên cạnh y".

"Lại qua vài năm, tiểu vương gia nói vương gia phải đi Mông Cổ. Mình xin vương gia mang ta đi theo để tìm lại mộ chồng. Tiểu vương gia nói giúp ta, vương gia dĩ nhiên đáp ứng. Vương gia rất yêu thương y, chuyện gì cũng theo lời y".

" chỗ chôn xác thằng chồng giấc dĩ nhiên tìm không được, nhưng còn da thịt chỗ ngực y đây, hàng ngày hàng đêm vẫn dính liền với da thịt mình, cần gì phải tìm mộ y ? Mình muốn tìm Giang Nam thất quái trả thù, nhưng khí vận quả thật không tốt, thất tử của Toàn Chân giáo rõ ràng đều tới Mông Cổ, mình hai mắt không thấy gì, làm sao địch lại bảy người bọn họ ? Nội công của lão Đan Dương tử Mã Ngọc kia quả thật không kém, y nói một câu không hề dùng sức, mà thanh âm đã vang xa như thế .

"Đi Mông Cổ rồi lại cũng không uống, lão Mã Ngọc kia bị bất ngờ hỏi một câu, lại hồ đồ truyền cho mình một câu khẩu quyết nội công, sau khi trở về vương phủ, mình đào hang đất này để khổ luyện. Nội công mà không có người chỉ điểm quả thật không xong. Trước đây hai ngày mình gượng gạo luyện tập, cây có cương kình cứ đẩy mạnh lên, đột nhiên vận lên tới đan điền thì không trở lại, nửa người dưới không cử động được nữa. Mình không để tiểu vương gia tìm, làm sao y lại biết mình luyện công bị tẩu hỏa ? Nếu không có thằng tiểu tử họ Quách này xông vào thì mình phải chết đói dưới đó rồi. Hừ, đây là linh hồn của thằng chồng giấc bắt y tới, bảo y cứu mình, bảo mình giết y để trả thù cho thằng chồng giấc. A, ha ha, ha ha ! A, ha ha, ha, hắc hắc, hừ , ha ha, ha ha ".

Mai Siêu Phong bật tiếng cười điên dại, thân thể lắc lư, tay trái đột nhiên sử kình bóp mạnh cổ Quách Tĩnh. Quách Tĩnh đến lúc sinh tử quan đầu, lật tay nắm cứng cổ tay y thị, dùng lực bẻ ra ngoài. Y học được chân truyền Huyền môn chính tông của Mã Ngọc, tu tập mấy năm, nội công cũng đã không kém. Mai Siêu Phong bóp không vào, tay trái lại bị y giằng ra, hoảng sợ nghĩ thầm "Thằng tiểu tử này công phu cũng không kém đâu ?". Bèn vận kình chụp ba lần, đều bị Quách Tĩnh dùng chưởng lực hóa giải. Mai Siêu Phong hú dài một tiếng, giơ chưởng đập thẳng vào đỉnh đầu y, đây là tuyệt kỹ trong Tội tâm chưởng của y thị. Quách Tĩnh công lực rồi lại thua xa y thị, tay trái lại bị y thị nắm chặt, làm sao gạt ra được ? Chỉ đành dùng hết sức bình sinh, giơ tay phải gạt mạnh.

Mai Siêu Phong cùng y hai cổ tay dính vào nhau, chỉ cảm thấy cánh tay bị hất mạnh một cái, chợt động tâm niệm, lập tức thu thế công lại, nghĩ thầm "Mình tu

tập nội công không ai chỉ điểm cho, đến nỗi bị tẩu hỏa nhập ma, trở thành bán thân bất toại. Mới rồi nghe y nói từng theo Mã Ngọc học nội công của phái Toàn Chân, liền nghĩ tới việc bắt y nói ra bí quyết nội công, tại sao về sau lại chỉ muốn giết y để trả thù cho thành chồng giặc, vứt bỏ chuyện lớn như thế ra khỏi đầu? May là thành tiểu tử này còn chưa chết". Liền rút tay lại xoa lên đầu Quách Tĩnh, nói "Người giết chồng ta, nên đừng nghĩ gì tới chuyện được sống nữa. Có điều nếu người nghe lời thì ta cho người được chết êm ái, nếu còn bướng bỉnh ta sẽ hành hạ cho người chịu khổ sở cùng cực, trước tiên sẽ cắn đứt từng ngón tay của người, từ từ nhai hết từng ngón từng ngón". Y thị luyện công bị tẩu hỏa, sau khi nửa người dưới tê bại đã nhìn đói mấy ngày, quả thật cũng muốn ăn ngón tay của Quách Tĩnh chứ không phải chỉ dọa suông.

Quách Tĩnh rùng mình, nhìn thấy y thị há miệng để lộ hàm răng lởm chởm trắng nhợt không dám nói gì.

Mai Siêu Phong hỏi "Mã Ngọc dạy người tọa công, tư thế thế nào?", Quách Tĩnh trong lòng hiểu rõ "Té ra y thị muốn mình truyền nội công cho. Ngày sau nhất định y thị sẽ đi tìm hại sáu vị sư phụ của mình: "Minh chết là xong, tại sao lại để cho con ác phụ này tăng thêm công lực, hại sư phụ mình?". Lập tức nhắm mắt không đáp. Mai Siêu Phong tay trái vận kinh, cổ tay Quách Tĩnh lập tức đau buốt tận xương, nhưng y đã sớm quyết ý, nói "Người nên sớm bỏ ý học nội công chân truyền đi".

Mai Siêu Phong thấy y quát cường không chịu khuất, đành buông tay ra dịu dàng nói "Ta đáp ứng người, đem thuốc cho Vương Xử Nhất, cứu mạng y". Quách Tĩnh trong lòng hoảng sợ "À, đây là chuyện lớn. May mà y thị bán thân bất toại, sáu vị sư phụ của mình cũng không cần sợ y thị". Lúc ấy bèn nói "Được, người lập lời trọng thệ, ta sẽ đem pháp môn của Mã đạo trưởng nói ra cho người".

Mai Siêu Phong cả mừng nói "Họ Quách... Thành tiểu tử thối tha họ Quách mà nói ra pháp môn nội công của phái Toàn Chân, Mai Siêu Phong ta nếu không đem thuốc tới cho Vương Xử Nhất thì xin để ta toàn thân không thể cử động, chịu khổ suốt đời".

Hai câu ấy vừa nói xong, đột nhiên phía trái trước mặt mười trượng có người quát mắng "Con nhãi thối tha, mau ra đây chịu chết!". Quách Tĩnh nghe âm thanh đúng là Tam đầu giao Hầu Thông Hải. Một người khác nói "Con nha đầu này nhất định ở phía bên trái, yên tâm, yên tâm, y thị không chạy được đâu Hai người vừa nói vừa bước ra xa.

Quách Tĩnh cả kinh "Té ra Dung nhi vẫn chưa rời khỏi đây, lại bị họ phát giác ra tung tích", chợt động tâm niệm nhìn Mai Siêu Phong nói "Người còn phải đáp ứng ta một chuyện, nếu không thì cho dù người hành hạ ta cũng không nói ra bí quyết đâu". Mai Siêu Phong tức giận nói "Còn chuyện gì nữa ? Ta không đáp ứng". Quách Tĩnh nói "Ta có một người bạn tốt, là một cô nương nhỏ . Một đám cao thủ trong vương phủ đang tìm cô ta, người phải cứu cô ta thoát hiểm".

Mai Siêu Phong hừ một tiếng, nói "Ta làm sao biết y thị ở đâu ? Đừng rắc rối nữa, mau nói bí quyết nội công ra đi!". Lập tức tăng thêm thủ kinh. Quách Tĩnh cổ họng bị xiết, khó thở vô cùng, nhưng hoàn toàn không khuất phục, nói "Cứu hay không cứu... là do người, nói... hay không nói... là do ta". Mai Siêu Phong không biết làm sao, nói "Được rồi, cứ theo lời người, không ngờ Mai Siêu Phong này tung hoành một đời, hôm nay lại bị thằng tiểu tử thối tha nhà người hãm dọa. Cô nương nhỏ kia là người tình nhỏ của người phải không ? Người rốt lại cũng nhiều tình nhiều nghĩa. Chúng ta đã nói trước, ta chỉ đáp ứng cứu tình nhân nhỏ của người thoát hiểm, chứ không đáp ứng tha mạng cho người".

Quách Tĩnh nghe y thị đáp ứng, trong lòng mừng rỡ, cao giọng gọi "Dung nhi, tới đây ! Dung nhi...". Vừa kêu được hai tiếng, chợt nghe có tiếng đáp, Hoàng Dung từ một bụi mai côi rậm bên cạnh vọt ra nói "Ta ở đây đã lâu rồi ?". Quách Tĩnh cả mừng, nói "Dung nhi, lại đây mau. Y thị đáp ứng cứu cô, người khác quyết không làm khó được cô đâu".

Hoàng Dung trong bụi hoa nghe Quách Tĩnh đối đáp đã lâu thấy y không nghĩ tới tính mạng của mình, lại sốt ruột không quên sự an nguy của nàng, trong lòng cảm kích, hai hàng nước mắt lăn dài trên má, nhìn Mai Siêu Phong quát "Mai Nhược Hoa, buông tay ra mau !".

Mai Nhược Hoa là tên của Mai Siêu Phong trước khi theo thầy học nghệ, trên giang hồ không ai biết tới ba chữ ấy cũng đã mấy mươi năm không nghe ai gọi tới, đột nhiên lại bị người ta nói ra, Mai Siêu Phong quả thật vô cùng hoảng sợ, run giọng hỏi "Người là ai...".

Hoàng Dung cao giọng nói "Hoa đào bóng rụng bay thân kiếm, Biển biếc triều dâng múa ngọc tiêu ! Ta họ Hoàng".

Mai Siêu Phong lại càng hoảng sợ, chỉ nói "Người... người... người...". Hoàng Dung kêu lên "Người cái gì ? Núi Đàn Chỉ, động Thanh âm, rừng Lục Trúc, đỉnh Thập Kiếm ở đảo Đào Hoa, người còn nhớ không ?", Đó là những nơi lúc Mai Siêu Phong học võ trước đây vẫn dạo chơi, lúc ấy nghe thấy, bàng hoàng như trải qua

kiếp khác, run giọng hỏi "Hoàng... Hoàng sư phó ở đảo Đào Hoa là... là... là gì của người ?".

Hoàng Dung nói "Hay lắm, người còn chưa quên cha ta, lão nhân gia người cũng chưa quên người. Ông đích thân đi tìm người đấy !". Mai Siêu Phong vừa nghe thấy thế, chỉ định lập tức quay người bỏ chạy, nhưng dưới chân không nhích được nửa tấc. Chỉ sợ hồn phi phách tán, răng đánh lập cập thành tiếng, không biết làm sao là tốt. Hoàng Dung kêu lên "Mau buông y ra !".

Mai Siêu Phong đột nhiên nghĩ thầm "Sư phụ đã lập thế không rời đảo Đào Hoa, tại sao lại tới đây? Chỉ vì thế nên mình và thằng chồng giặc trộm Cửu âm chân kinh mà ông đành tức giận suông không thể rời đảo đuổi theo. Mình đừng để bị lừa mới được".

Hoàng Dung thấy y thị ngẩn ngừ, chân trái điểm một cái, nhảy lên hơn một trượng, trên không liên tiếp bay hai vòng, lảng không vùng chưởng, nhắm vào đỉnh đầu Mai Siêu Phong đánh xuống, chính là chiêu Giang thành phi hoa trong Lạc anh thân kiếm chưởng, kêu lên "Chiêu này cha ta đã dạy người, người còn nhớ không ?". Mai Siêu Phong nghe tiếng gió lúc nàng xoay người trên không, đời nào còn có chút nghi ngờ nữa, đưa tay nhẹ nhàng đẩy ra, kêu lên "Sư muội, có gì cứ nói mà, sư phụ đâu ?". Hoàng Dung hạ người xuống, thuận tay kéo một cái, kéo Quách Tĩnh qua một bên.

Nguyên Hoàng Dung là con gái cưng duy nhất của đảo chủ Đào Hoa Hoàng Dược Sư. Mẹ nàng lúc sinh nàng gặp phải một chuyện, tâm lực đều khô héo đến nỗi bị sản nạn mà chết. Hoàng Dược Sư lại đã trục xuất tất cả đệ tử ra khỏi đảo, trên đảo chỉ còn hai cha con dựa vào nhau mà sống. Hoàng Dược Sư có hiệu là Đông tà, hành sự kỳ quái, thường nói những lễ pháp quy củ trên đời đều là rắc rối nhưng yêu thương con gái còn hơn tính mạng mình, tự nhiên trước nay không quản thúc mấy, đến nỗi khiến đứa con gái này quen thói ngang ngược phi thường. Nàng tuy thông minh nhưng không chịu chuyên tâm học võ, nhưng môn âm dương ngũ hành, toán kinh thuật số mà cha tinh thông, nàng cũng đòi học, lại vì tuổi còn nhỏ, vì vậy cho dù cha là tôn sư một đời, võ công đã tới chỗ xuất thần nhập hóa, nàng lại chỉ bắt đầu học được một chút võ học của đảo Đào Hoa mà thôi.

Hôm ấy, nàng du ngoạn trên đảo, tới cửa sơn động nơi cha giam tù nhân, đang lúc vắng vẻ bèn nói chuyện với người kia. Nói chuyện suốt nửa ngày chỉ thấy người kia ngôn ngữ rất thú vị, người ấy hiềm cha nàng cho y quá ít rượu, bèn mang một vò rượu ngon tới cho y, lại bị Hoàng Dược Sư biết được, hung dữ mắng cho một hồi. Hoàng Dung xưa nay không hề bị cha nghiêm khắc trách mắng như thế, trong lòng đau khổ tức giận, tính hung dữ phát tác, bèn cưỡi thuyền trốn khỏi đảo Đào

Hoa, tủi mình không ai thương xót bèn cố ý cải trang thành thiếu niên nghèo khổ, lưu lạc tứ xứ, trong lòng thật ra vẫn cãi nhau với cha "Ông đã không thương tôi thì tôi sẽ làm một tên tiểu khiêu hóa đáng thương nhất trong thiên hạ là xong !".

Không ngờ ở Trương Gia Khẩu nàng lại vô tình gặp Quách Tĩnh, lúc đầu nàng trong tửu lâu làm bữa hoang phí, vốn là muốn trút nỗi giận cha mình lên đầu Quách Tĩnh. Nào ngờ y không hề để ý, nói chuyện rất hợp, vừa gặp nhau đã như quen từ lâu, lại cưỡi áo tặng ngựa, vô cùng quan tâm. Nàng đang buồn bã cô quạnh, được y thành thật đối đãi như thế, trong lòng cảm kích, hai người kết thành bạn tri giao.

Hoàng Dung từng nghe cha nói rất rõ về chuyện cũ của Trần Huyền Phong, Mai Siêu Phong nên biết khuê danh y thị. Còn hai câu "Hoa đào bóng rụng phi thân kiếm, Biển biếc triều dâng múa ngọc tiêu" là một câu đối treo trong Thập kiếm đình trên đảo Đào Hoa, trong đó bao hàm hai môn võ công đặc ý của Hoàng Dược Sư, phàm là đệ tử đảo Đào Hoa không ai không biết. Nàng tự biết công phu còn thua xa Mai Siêu Phong, bèn bịa đặt là cha mình tới. Mai Siêu Phong quả nhiên sau khi sợ hãi, bèn buông Quách Tĩnh ra.

Mai Siêu Phong nghĩ thầm "Sư phụ đã tới đây, không biết y sẽ xử phạt mình thế nào ?", nghĩ tới Hoàng Dược Sư tính tình tàn nhẫn, thủ đoạn độc ác, bất giác mặt xám như tro, toàn thân run lên lấy bầy, tựa hồ nhìn thấy khuôn mặt nghiêm khắc của Hoàng Dược Sư đã đứng ngay trước mặt, bất giác toàn thân nhũn ra, dường như đã mất hết võ công, nằm phục xuống đất run giọng nói "Đệ tử tội đáng muôn chết, chỉ xin sư phụ thương đệ tử hai mắt đã mù, bán thân bất toại, tha cho tội chết. Đệ tử có tội với lão nhân gia, quả thật không bằng heo chó". Nghĩ tới Hoàng Dược Sư đã có ơn nghĩa với mình, đột nhiên, lại đổi lòng sợ hãi thành xấu hổ, nói "Không, sư phụ không cần tha tội chết, người phạt con càng nghiêm khắc càng tốt".

Quách Tĩnh mỗi lần gặp y thị, đều thấy y thị tàn độc như hung thần ác sát, cho dù có đại địch trước mặt, rơi vào vòng vây trên dốc núi dựng đứng, vẫn thản nhiên như vô sự, nhưng vừa nghe Hoàng Dung nói tới cha nàng lại sợ tới mức như thế, trong lòng vô cùng kỳ quái.

VietKiem.com

Hoàng Dung cười thầm, kéo tay Quách Tĩnh chỉ chỉ ra ngoài tường. Hai người đang định vọt qua tường chạy trốn, đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng hú vang

dội, một người cười lớn lướt tới, tay phe phẩy chiếc quạt, cười nói "Cô gái nhỏ, ta không mắc lừa cô nữa đâu".

Hoàng Dung thấy Âu Dương Khắc, biết y công phu cao cường, đã bị y nhìn thấy thì rất khó thoát thân, lập tức quay qua nói với Mai Siêu Phong "Mai sư tỷ gia gia rất chịu nghe lời ta, ta sẽ xin giúp người. Người cứ lập vài công lao trước, gia gia ắt có thể tha người". Mai Siêu Phong nói "Lập công gì?". Hoàng Dung nói "Có người xấu muốn khinh khi hiếp đáp ta, ta làm ra vẻ không địch nổi, người cứ đánh đuổi cho ta. Lát nữa gia gia tới thấy người giúp ta nhất định sẽ rất vui vẻ". Mai Siêu Phong nghe tiểu sư muội chịu xin giúp mình, lập tức tinh thần phấn chấn. Lúc họ trò chuyện, Âu Dương Khắc đã dắt bốn người tỳ thiếp xông tới trước mặt.

Hoàng Dung kéo Quánh Tinh núp sau lưng Mai Siêu Phong, chỉ chờ y thị động thủ với Âu Dương Khắc sẽ lập tức thừa cơ bỏ chạy. Âu Dương Khắc thấy Mai Siêu Phong ngồi trên mặt đất, tóc xõa rũ rượi, toàn thân đen bóng một khối, đâu coi y thị ra gì, khễ vung chiếc quạt bước thẳng tới định bắt Hoàng Dung, đột nhiên có một luồng kinh phong đánh vào giữa ngực, chợt thấy người đàn bà dưới đất vươn tay chụp tới, một phát trảo này kinh phong chiêu thế lợi hại quả thật bình sinh chưa nhìn thấy, sau cơn hoảng sợ vội vung quạt đánh vào cổ tay y thị đồng thời đạp mau chân nhảy tránh qua một bên, chỉ nghe soạt, rắc rắc, á á á á mấy tiếng nối nhau vang lên. Âu Dương Khắc vạt áo trước đã bị xé toạc một mảnh lớn, chiếc quạt gãy đôi, bốn người tỳ thiếp ngã vạt ra đất. Y đưa mắt nhìn lại thì bốn người đều đã mất mạng, mỗi người đều bị trúng một trảo vào Thiên linh cái, máu và óc trên đầu theo năm lỗ ngón tay vọt ra. Dịch nhân xuất thủ mau lẹ tàn ác quả thật ít nghe ít thấy.

Âu Dương Khắc vừa sợ vừa giận, nhưng thấy người đàn bà kia vẫn ngồi bất động, tựa hồ bán thân bất toại, lập tức bớt sợ, liền triển khai Thần đà Tuyết Sơn chưởng gia truyền, thân hình lẫm lẫm phát chưởng tấn công. Mai Siêu Phong mười móng tay sắc nhọn, mỗi trảo vung ra đều mang theo kinh phong vù vù, Âu Dương Khắc làm sao dám coi thường sẵn tới gần?

Hoàng Dung kéo Quánh Tinh định bỏ chạy, chợt nghe sau lưng có tiếng gầm thét giận dữ be be, Hầu Thông Hải song quyền đã đánh tới. Hoàng Dung thân hình hơi nghiêng đi một cái, Hầu Thông Hải thấy đã đánh tới vai nàng, đang lúc cả mừng nhưng rút lại đầu óc cũng không quá ngu xuẩn, chợt nhớ ra nàng có mặc tấm Nhuyễn vị giáp sắc nhọn, găm lớn một tiếng rút mau hai tay lại, chát chát hai tiếng đã đánh vào ba cái sừng trên trán mình, đau quá be be kêu âm lên, làm sao còn rảnh tay để biến chiêu chụp tóc nàng?

Trong vòng một khắc, Sa Thông Thiên, Lương Tử Ông, Bành Liên Hổ mọi người đã lần lượt đuổi tới.

Lương Tử Ông thấy Âu Dương Khắc liên tiếp gặp nguy hiểm, tấm trường bào đã bị đối thủ xé rách tả tơi đã biết người đàn bà này là kẻ giả ma trong hang dưới đất, tức giận gầm lên một tiếng xông vào tấn công. Bọn Sa Thông Thiên thấy Mai Siêu Phong xuất thủ độc ác đều sợ hãi đứng lại bên cạnh chờ thời cơ ra tay, cùng nghĩ thầm "đâu đột nhiên nảy ra mục đàn bà võ công cao cường này?". Bành Liên Hồ nhìn được vài chiêu bạt tiếng kêu thất thanh "Là Hắc Phong song sát!".

Hoàng Dung cậy thân pháp khinh linh, né đông tránh tây, Hầu Thông Hải làm sao chụp được tóc nàng? Hoàng Dung thấy hai tay y không ngừng chụp xuống đầu mình, xua xoay chuyển ý nghĩ đã hiểu rõ ý y khom người nép sau bụi mai côi, lật tay lại rút ngọn Nga my cương thích cắm ngược lên búi tóc sau gáy rồi thò đầu ra kêu lên "Ta ở đây này". Hầu Thông Hải cả mừng vung tay chụp xuống đầu nàng, kêu lên "Phen này thì bắt được con nhãi xấu... ái cha, ái cha. Sư ca, trên đầu con nhãi xấu xa này cũng mọc lông... lông nhím!", lòng bàn tay đã bị ngọn Nga my thích đâm suốt qua, đau tới mức hai chân nhảy dựng lên. Hoàng Dung cười nói "Đầu người có ba cái sừng mà đầu không lại một cái sừng trên đầu ta. Chúng ta sẽ gặp lại nhé!". Hầu Thông Hải kêu lên "Đừng tới nữa, khỏi gặp lại!". Sa Thông Thiên trách "Đừng nói bậy bạ!", rồi vội sấn vào đánh giúp.

Lúc ấy Mai Siêu Phong bị hai cao thủ giáp kích dần dần chỉ trì không được, chột xoay tay chụp lưng Quách Tĩnh nói "ôm hai chân ta lên". Quách Tĩnh không hiểu ý, nhưng nghĩ hiện y thị đang cùng bọn mình chống lại cường địch, cứ theo lời y thị là được, lập tức cúi xuống ôm hai chân y thị nhắc lên.

Mai Siêu Phong tay trái gạt chưởng của Âu Dương Khắc, tay phải xuất trảo đánh vào Lương Tử Ông, rồi gọi Quách Tĩnh "Bế ta lên đuổi theo gã họ Lương này!", Quách Tĩnh sức hiểu ra "Té ra y thị không thể di động thân thể nên muốn mình giúp đỡ". Liên bế Mai Siêu Phong đặt lên vai, theo lời y thị chỉ điểm né trước tránh sau, đón đánh địch nhân. Y khinh công vốn không kém, thân thể Mai Siêu Phong cũng không nặng lắm, cõng trên vai cũng không hề làm giảm sự linh hoạt trong việc tiến lui tránh né của y. Mai Siêu Phong trên cao đánh xuống, lập tức chiếm được thượng phong.

Mai Siêu Phong khần khản không quên bí quyết nội công, vừa nghênh địch vừa hỏi "Tư thế lúc tu tập nội công ra sao?", Quách Tĩnh nói "Hai chân xếp bằng, ngũ tâm hướng lên". Mai Siêu Phong hỏi ngũ tâm hướng lên là gì?". Quách Tĩnh nói "Hai lòng bàn tay, hai lòng bàn chân và đỉnh đầu, đó là ngũ tâm". Mai Siêu Phong cả mừng, tinh thần vì thế đột nhiên phấn chấn, quét ra một trảo, Lương Tử Ông đầu vai trúng đòn, máu tươi lập tức vọt ra, vội nhảy lui lại.

Quách Tĩnh xông lên đuổi theo, chợt thấy Quỷ môn Long vương Sa Thông Thiên sẵn lên giúp sư đệ bắt Hoàng Dung, giật nảy mình vội cõng Mai Siêu Phong sải chân phóng qua, kêu lên "Đánh hai gã này trước đi !".

Mai Siêu Phong tay trái vươn ra chụp vào lưng Hầu Thông Hải. Hầu Thông Hải thân hình co mau lại tránh ra một thước. Nào ngờ trong chớp mắt ấy cánh tay của Mai Siêu Phong đột nhiên vươn dài ra, Hầu Thông Hải tuy co người lại rất mau nhưng cánh tay y thị vươn dài ra trước đã chụp trúng lưng y nhấc lên, năm ngón tay phải chụp mau xuống Thiên linh cái của y. Hầu Thông Hải toàn thân mềm nhũn ra, không sao cựa quậy, kêu lớn "Cứu mạng, cứu mạng, ta đầu hàng rồi !".

----Hết hồi thứ mười----

vietkiem.com